

Κατά Ματθαίο (ιδ' 14-22)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐξελθὼν ὁ Ἰησοῦς εἶδε πολὺν ὄχλον, καὶ ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτοῖς καὶ ἐθεράπευσε τοὺς ἀρρώστους αὐτῶν. Ὁψίας δὲ γενομένης προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· ἔρημός ἐστιν ὁ τόπος καὶ ἡ ὥρα ἤδη παρήλθεν· ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους, ἵνα ἀπελθόντες εἰς τὰς κώμας ἀγοράσωσιν ἑαυτοῖς βρώματα. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐ χρειαν ἔχουσιν ἀπελθεῖν· δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν. Οἱ δὲ λέγουσιν αὐτῷ· οὐκ ἔχομεν ὧδε εἰ μὴ πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθύας. Ὁ δὲ εἶπε· φέρετέ μοι αὐτούς ὧδε. Καὶ κελεύσας τοὺς ὄχλους ἀνακλιθῆναι ἐπὶ τοὺς χόρτους, λαβὼν τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν εὐλόγησε, καὶ κλάσας ἔδωκε τοῖς μαθηταῖς τοὺς ἄρτους, οἱ δὲ μαθηταὶ τοῖς ὄχλοις. Καὶ ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν, καὶ ἦσαν τὸ περισσεῦον τῶν κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις. Οἱ δὲ ἐσθίοντες ἦσαν ἄνδρες ὡσεὶ πεντακισχίλιοι χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδιῶν. Καὶ εὐθέως ἠνάγκασεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον καὶ προάγειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν, ἕως οὗ ἀπολύσει τοὺς ὄχλους.

Απόδοση στη νεοελληνική:

Τον καιρό εκείνο, όταν αποβιβάσθηκε ὁ Ἰησοῦς, εἶδε πολὺν κόσμον καὶ τοὺς σπλαγχνίσθηκε καὶ ἐθεράπευσε τοὺς ἀρρώστους. Ὅταν δε ἐβράδιασε, ἦλθαν σὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ τοῦ εἶπαν, «Ὁ τόπος εἶναι ἔρημος καὶ ἡ ὥρα περασμένη· ἄφησε λοιπὸν τὸν κόσμον νὰ πᾶνε εἰς τὰ χωράφια καὶ νὰ ἀγοράσουν διὰ τοὺς ἑαυτούς των τροφίμα». Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ πᾶνε· δώστε τους σεῖς νὰ φάγουν». Αὐτοὶ δὲ τοῦ λέγουν, «Δὲν ἔχομεν ἐδῶ παρὰ πέντε ψωμιά καὶ δύο ψάρια». Ἐκεῖνος δὲ εἶπε, «Φέρετέ μου τὰ ἐδῶ». Καὶ ἀφοῦ διέταξε τὸν κόσμον νὰ ξαπλώσῃ εἰς τὸ χορτάρι, ἐπῆρε τὰ πέντε ψωμιά καὶ τὰ δύο ψάρια καὶ ἀφοῦ ὑψωσε τὰ μάτια του εἰς τὸν οὐρανόν, τὰ εὐλόγησε, τὰ ἔκοψε καὶ ἔδωκε εἰς τοὺς μαθητὰς τὰ ψωμιά, οἱ δὲ μαθηταὶ εἰς τὸν κόσμον. Καὶ ἔφαγαν ὅλοι καὶ ἐχορτάσαν καὶ ἐσήκωσαν ὅ,τι ἐπερίσσεψε ἀπὸ τὰ κομμάτια, δώδεκα κοφίνια γεμᾶτα. Ἐκεῖνοι δὲ πού ἔφαγαν ἦσαν πέντε χιλιάδες περίπου ἄνδρες ἐκτὸς τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν. Καὶ ἀμέσως ὁ Ἰησοῦς ἀνάγκασε τοὺς μαθητὰς νὰ μποῦν εἰς τὸ πλοιάριον καὶ νὰ πᾶνε πρὶν ἀπὸ αὐτὸν στὴν ἀπέναντι ὄχθην, ἕως ὅτου διαλύσει τὸν κόσμον.

Προς Κορινθίους Α' επιστολή Παύλου (α' 10-17)

Ἀδελφοί, παρακαλῶ ὑμᾶς, διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες, καὶ μὴ ἦ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἥτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοῖ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ. Ἐδηλώθη γάρ μοι περὶ ὑμῶν, ἀδελφοί μου, ὑπὸ τῶν Χλόης ὅτι ἔριδες ἐν ὑμῖν εἰσι. Λέγω δὲ τοῦτο, ὅτι ἕκαστος ὑμῶν λέγει· ἐγὼ μὲν εἰμι Παύλου, ἐγὼ δὲ Ἀπολλῶ, ἐγὼ δὲ Κηφᾶ, ἐγὼ δὲ Χριστοῦ. Μεμέρισται ὁ Χριστός; Μὴ Παῦλος ἐσταυρώθη ὑπὲρ ὑμῶν; Ἡ εἰς τὸ ὄνομα Παύλου ἐβαπτίσθητε; Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ ὅτι οὐδένα ὑμῶν ἐβάπτισα εἰ μὴ Κρίσπον καὶ Γάϊον, ἵνα μὴ τις εἶπῃ ὅτι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα ἐβάπτισα. Ἐβάπτισα δὲ καὶ τὸν Στεφανᾶ οἶκον· λοιπὸν οὐκ οἶδα εἶ τινα ἄλλον ἐβάπτισα. Οὐ γὰρ ἀπέστειλέ με Χριστὸς βαπτίζειν, ἀλλ' εὐαγγελίζεσθαι, οὐκ ἐν σοφίᾳ λόγου, ἵνα μὴ κενωθῆ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ.

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Ἀδελφοί, σᾶς παρακαλῶ, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ λέγετε ὅλοι τὸ ἴδιο καὶ νὰ μὴν ὑπάρχουν διαιρέσεις μεταξύ σας, ἀλλὰ νὰ εἴσθε ἐνωμένοι μετὰ τὸ ἴδιο πνεῦμα καὶ τὴν ἴδια γνώμη. Διότι ἐπληροφόρηθηκα γιὰ σᾶς, ἀδελφοί μου, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Χλόης, ὅτι ὑπάρχουν ἔριδες μεταξύ σας. Ἐννοῶ τοῦτο: καθένας ἀπὸ σᾶς λέγει, «Ἐγὼ εἶμαι τοῦ Παύλου», «Ἐγὼ τοῦ Ἀπολλῶ», «Ἐγὼ τοῦ Κηφᾶ», «Ἐγὼ τοῦ Χριστοῦ». Μήπως ἔχει μοιρασθῆ ὁ Χριστός; Μήπως ὁ Παῦλος ἐσταυρώθηκε γιὰ σᾶς; Ἡ μήπως ἐβαπτισθήκατε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Παύλου; Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν πού δὲν ἐβάπτισα κανένα ἀπὸ σᾶς παρὰ τὸν Κρίσπον καὶ τὸν Γάϊον, διὰ νὰ μὴ μπορῆ νὰ πῆ κανεὶς ὅτι ἐβαπτισθήκατε εἰς τὸ δικό μου ὄνομα. Ἐβάπτισα ἐπίσης καὶ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Στεφανᾶ. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτούς δὲν γνωρίζω ἐὰν ἐβάπτισα κανένα ἄλλον. Ὁ Χριστὸς δὲν με ἔστειλε νὰ βαπτίζω, ἀλλὰ νὰ κηρύττω τὸ εὐαγγέλιον, ὄχι με σοφίαν ρητορικὴν, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν δύναμίν του ὁ σταυρικὸς θάνατος τοῦ Χριστοῦ.